

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

11 ianuarie 2024*

„Recurs – Articolul 340 al doilea paragraf TFUE – Răspundere extracontractuală a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 – Investigații efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) – Investigație externă a OLAF – Cauza «Eurostat» – Transmitere de către OLAF autorităților judiciare naționale a unor informații privind fapte care pot face obiectul urmării penale înainte de finalizarea investigației – Depunerea unei plângeri de către Comisia Europeană înainte de finalizarea investigației OLAF – Procedură penală națională – Nepronunțare asupra fondului definitivă – Noțiunea de «încălcare suficient de gravă» a unei norme din dreptul Uniunii având ca obiect conferirea de drepturi particularilor – Prejudiciu moral și material pe care recurenții pretind că l-au suferit – Acțiune în despăgubire”

În cauza C-363/22 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 6 iunie 2022,

Planistat Europe SARL, cu sediul în Paris (Franța),

Hervé-Patrick Charlot, cu domiciliul în Paris,

reprezențați de F. Martin Laprade, avocat,

recurenți,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de J. Baquero Cruz și F. Blanc, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, domnii Z. Csehi, M. Ilešič (raportor), I. Jarukaitis și D. Gratsias, judecători,

avocat general: doamna L. Medina,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 13 iulie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Planistat Europe SARL și domnul Hervé-Patrick Charlot solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 6 aprilie 2022, Planistat Europe și Charlot/Comisia (T-735/20, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2022:220), prin care acesta le-a respins acțiunea având ca obiect repararea, pe de o parte, a prejudiciului moral pe care domnul Charlot l-ar fi suferit ca urmare a transmiterii de către Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) autorităților naționale a unor informații referitoare la fapte care pot fi încadrate penal, precum și ca urmare a plângerii depuse de Comisia Europeană în fața acestor autorități și, pe de altă parte, a prejudiciului material pe care l-ar fi suferit ca urmare a rezilierii contractelor încheiate între Planistat Europe și Comisie.

I. Cadrul juridic

- 2 Considerentele (1), (5), (10) și (13) ale Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) (JO 1999, L 136, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 129), aplicabil *ratione temporis* prezentei cauze, aveau următorul cuprins:

„(1) întrucât instituțiile și statele membre acordă o importanță sporită protecției intereselor financiare ale Comunităților [Europene] și combaterii fraudei și a oricăror alte activități ilegale ce prejudiciază interesele financiare ale Comunităților; [...]

[...]

(5) întrucât responsabilitatea [OLAF], în conformitate cu cele stabilite de către Comisie, nu se referă numai la protejarea intereselor financiare, ci include toate activitățile legate de apărarea intereselor comunitare împotriva abaterilor care pot să atragă după sine acțiuni administrative sau penale;

[...]

(10) întrucât aceste investigații trebuie efectuate în conformitate cu tratatul și în special cu Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene, respectând Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene [...] și respectând în totalitate drepturile și libertățile fundamentale ale omului, în special principiul echității, dreptul persoanelor implicate de a-și exprima opiniile asupra faptelor care le privesc și principiul conform căruia concluziile unei investigații se pot baza exclusiv pe elementele care au valoare probatorie; întrucât, în acest scop, instituțiile, organismele, oficiile și agențiile trebuie să prevadă termenii și condițiile în care sunt efectuate aceste investigații interne; întrucât, în consecință, [acest statut] ar trebui modificat pentru a prevedea drepturile și obligațiile funcționarilor și ale altor agenți în ceea ce privește investigațiile interne.

[...]

(13) întrucât este de datoria autorităților naționale competente sau a instituțiilor, organismelor, oficiilor sau agențiilor, după caz, de a decide asupra măsurilor ce trebuie luate privind investigațiile încheiate pe baza raportului redactat de către [OLAF]; întrucât, cu toate acestea, ar trebui să fie de datoria directorului [OLAF] să înainteze direct autorităților judiciare ale statului membru respectiv informațiile culese de către [OLAF] în decursul investigațiilor interne privind situații care atrag după sine urmărirea penală”.

3 Potrivit articolului 2 din acest regulament, intitulat „Investigațiile administrative”:

„În sensul prezentului regulament, prin «investigații administrative» [...] se înțelege totalitatea inspecțiilor, verificărilor și a altor măsuri luate de angajații [OLAF] pentru îndeplinirea îndatoririlor acestora, în conformitate cu articolele 3 și 4, în vederea atingerii obiectivelor stabilite la articolul 1 și în vederea stabilirii, dacă este necesar, a naturii ilicite a activităților care fac obiectul investigației. Aceste investigații nu afectează competențele statelor membre în materia urmăririi penale.”

4 Articolul 8 din regulamentul menționat, intitulat „Confidențialitatea și protecția datelor”, prevedea:

„(1) Informațiile obținute în cursul investigațiilor externe, indiferent de forma acestora, sunt protejate de către dispozițiile relevante.

(2) Informațiile transmise sau obținute în cursul investigațiilor interne, indiferent de forma acestora, sunt supuse secretului profesional și se bucură de protecția acordată de dispozițiile aplicabile instituțiilor Comunităților Europene.

Aceste informații nu pot să fie comunicate altor persoane decât celor din cadrul instituțiilor Comunităților Europene sau din statele membre a căror funcție necesită cunoașterea acestora și nu pot fi utilizate în alte scopuri decât în lupta antifraudă, împotriva corupției sau oricăror alte activități ilegale.

(3) Directorul garantează că angajații [OLAF] și alte persoane care acționează sub autoritatea sa respectă dispozițiile comunitare și naționale privind protecția datelor personale și, în special, pe cele prevăzute în Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 referitoare la protecția persoanelor în privința prelucrării datelor personale și la libera circulație a acestor date [(JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)].

(4) Directorul [OLAF] și membrii Comitetului de supraveghere menționați la articolul 11 asigură aplicarea prezentului articol și a articolelor 286 și 287 din tratat.”

5 Articolul 9 din același regulament, intitulat „Raportul investigației și măsurile întreprinse în urma investigațiilor”, prevedea:

„(1) La încheierea unei investigații efectuate de către [OLAF], acesta redactează un raport, sub autoritatea directorului, menționând faptele constatate, prejudiciul financiar, dacă există, și concluziile investigației, inclusiv recomandările directorului [OLAF] privind măsurile ce ar trebui luate.

(2) La redactarea acestor rapoarte se iau în considerare cerințele procedurale prevăzute în legislația națională a statului membru respectiv. Rapoartele redactate pe această bază constituie

probă admisibilă în procedurile administrative sau judiciare ale statului membru în care utilizarea acestora se dovedește necesară, în același mod și în aceleași condiții ca și rapoartele administrative redactate de inspectorii administrativi naționali. Acestea sunt supuse aceluiași reguli de apreciere ca și cele aplicabile rapoartelor administrative redactate de către inspectorii administrativi naționali și au aceeași valoare ca și acele rapoarte.

(3) Rapoartele redactate în urma unei investigații externe și orice informații conexe utile sunt transmise autorităților competente ale statelor membre în cauză în conformitate cu reglementările legate de investigațiile externe.

(4) Rapoartele redactate în urma unei investigații interne și orice informații conexe utile sunt transmise instituției, organismului, oficiului sau agenției respective. Instituția, organismul, oficiul sau agenția respectivă ia acele măsuri, îndeosebi disciplinare sau judiciare, privind investigațiile interne, pe care rezultatele investigațiilor îl reclamă și raportează aceste măsuri directorului [OLAF], în termenul stabilit de către acesta în concluziile raportului său.”

- 6 Articolul 10 din Regulamentul nr. 1073/1999, intitulat „Transmiterea informațiilor de către [OLAF]”, avea următorul cuprins:

„(1) Fără a aduce atingere articolelor 8, 9 și 11 din prezentul regulament și dispozițiilor din Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 [al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO 1996, L 292, p. 2, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 24)], [OLAF] poate înainta în orice moment autorităților competente ale statelor membre respective informațiile obținute în cursul investigațiilor externe.

(2) Fără a aduce atingere articolelor 8, 9 și 11 din prezentul regulament, directorul [OLAF] transmite autorităților judiciare din statul membru respectiv informațiile obținute de către [OLAF] în cursul investigațiilor interne asupra chestiunilor susceptibile de a avea ca rezultat urmărirea penală. În funcție de cerințele investigației, acesta informează simultan statul membru respectiv.

(3) Fără a aduce atingere articolelor 8 și 9 din prezentul regulament, [OLAF] poate în orice moment să transmită instituției, organismului, oficiului sau agenției respective informațiile obținute în cursul investigațiilor interne.”

II. Istoricul litigiului

- 7 Istoricul litigiului a fost prezentat de Tribunal la punctele 2-18 din hotărârea atacată și, în scopul prezentei proceduri, poate fi rezumat după cum urmează.

- 8 În anul 1996, Oficiul Statistic al Comunităților Europene (Eurostat) a înființat o rețea de puncte de vânzare de informații statistice (*datashops*). În statele membre, aceste unități *datashop*, lipsite de personalitate juridică, au fost în principiu integrate în institutele naționale de statistică, cu excepția Belgiei, a Spaniei și a Luxemburgului, unde erau gestionate de societăți comerciale. În acest scop, au fost încheiate acorduri tripartite între Eurostat, Oficiul pentru Publicații al Comunităților Europene (OPOCE) și entitatea care găzduiește unitatea *datashop*.

- 9 În perioada 1996-1999, Planistat Europe, condusă de domnul Charlot, a beneficiat de contracte-cadru semnate cu Eurostat pentru diverse servicii, inclusiv furnizarea de personal pentru unitățile *datashop*.
- 10 Începând din 1 ianuarie 2000, s-a încredințat Planistat Europe gestionarea unităților *datashop* din Bruxelles (Belgia), din Madrid (Spania) și din Luxemburg (Luxemburg). Aceasta trebuia să plătească Comisiei integralitatea cifrei de afaceri realizate în aceste trei unități *datashop*.
- 11 În septembrie 1999, Serviciul de Audit Intern al Eurostat a elaborat un raport privind neregulile în gestionarea unităților *datashop* asigurată de Planistat Europe.
- 12 La 17 martie 2000, Direcția Generală Control Financiar a Comisiei a transmis raportul respectiv către OLAF.
- 13 La 18 martie 2003, în urma unei investigații interne (IO/2000/4097) pentru examinarea modalităților de înființare a rețelei de unități *datashop*, a circuitelor de facturare, a utilizării pachetului financiar și a posibilei implicări a funcționarilor Uniunii Europene, OLAF a decis să deschidă investigația externă OF/2002/0510 împotriva Planistat Europe.
- 14 La 19 martie 2003, OLAF a transmis autorităților judiciare franceze informații cu privire la fapte care, în opinia sa, pot fi încadrate penal în cadrul investigației în curs (denumită în continuare „nota din 19 martie 2003”). Pe această bază, la 4 aprilie 2003, procureur de la République de Paris (procurorul Republicii din Paris, Franța) a deschis o instrucție penală în fața judecătorului de instrucție de pe lângă tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris, Franța) pentru tănuire și complicitate la abuzul de încredere.
- 15 La 16 mai 2003, această transmitere de informații a fost menționată în presă și a făcut obiectul unor întrebări scrise adresate Comisiei de către deputați în Parlamentul European.
- 16 Comisia și OLAF au publicat mai multe comunicate de presă, dintre care doar două au menționat Planistat Europe. Astfel, comunicatul de presă al Comisiei din 9 iulie 2003 făcea trimitere pentru prima dată la Planistat Europe, în timp ce, în comunicatul din 23 iulie 2003, Comisia confirma decizia sa de a rezilia contractele încheiate cu Planistat Europe.
- 17 La 10 iulie 2003, Comisia a depus o plângere împotriva lui X la procureur de la République de Paris (Procurorul Republicii din Paris), constituindu-se ca parte civilă pentru infracțiunea de abuz de încredere și pentru orice alte infracțiuni care ar fi putut fi deduse din faptele expuse în această plângere.
- 18 La 10 septembrie 2003, domnul Charlot a fost pus sub acuzare pentru abuz de încredere și pentru complicitate la abuzul de încredere.
- 19 La 23 iulie 2003, Comisia a reziliat contractele încheiate cu Planistat Europe în cauză.
- 20 La 25 septembrie 2003, OLAF a închis atât investigația internă IO/2000/4097, cât și investigația externă OF/2002/0510.

- 21 La 9 septembrie 2013, judecătorul de instrucție al tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris) a emis, pentru toate persoanele puse sub acuzare în cadrul procedurii penale inițiate în fața autorităților judiciare franceze, o ordonanță de clasare a cauzei împotriva căreia Comisia a declarat apel.
- 22 Prin hotărârea din 23 iunie 2014, cour d'appel de Paris (Curtea de Apel din Paris, Franța) a respins acest apel al Comisiei prin admiterea ordonanței de clasare menționate.
- 23 Printr-o hotărâre din 15 iunie 2016, Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța) a respins recursul formulat de Comisie împotriva acestei hotărâri din 23 iunie 2014, punând astfel capăt procedurii judiciare.
- 24 La 10 septembrie 2020, recurenții au adresat Comisiei o scrisoare de punere în întârziere prin care i-au solicitat să le plătească suma de 11,6 milioane de euro cu titlu de reparare a prejudiciului pretins suferit ca urmare, printre altele, a plângerii depuse de aceasta și a comunicatelor de presă publicate referitor la acest subiect.
- 25 La 15 octombrie 2020, Comisia a respins cererea recurenților, considerând că nu erau îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii.

III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 26 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 decembrie 2020, Planistat Europe și domnul Charlot au introdus o acțiune întemeiată pe articolul 268 TFUE prin care au solicitat repararea, pe de o parte, a prejudiciului moral pe care domnul Charlot l-ar fi suferit ca urmare a transmiterii de către OLAF autorităților naționale a unor informații referitoare la fapte care pot fi încadrate penal, precum și a plângerii depuse de Comisie în fața acestor autorități înainte de finalizarea investigației OLAF și, pe de altă parte, a prejudiciului material pe care l-ar fi suferit ca urmare a rezilierii contractelor încheiate între Planistat Europe și Comisie.
- 27 În susținerea acestei acțiuni, reclamantii au susținut că OLAF și Comisia au încălcat obligația de solitudine, principiile bunei administrări și prezumției de nevinovăție, precum și dreptul la apărare, astfel cum sunt consacrate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Aceștia invocau în esență existența unor erori săvârșite de OLAF și de Comisie ca urmare, pe de o parte, a transmiterii către autoritățile judiciare franceze a unor informații referitoare la fapte care pot fi încadrate penal precum și, pe de altă parte, a depunerii unei plângeri împotriva lui X care a condus la inițierea unei proceduri penale împotriva lor și a continuării acestei proceduri în mod nejustificat. Potrivit reclamantilor, aceste erori săvârșite de OLAF și de Comisie prezentau o legătură directă de cauzalitate cu prejudiciile morale și materiale a căror reparare o solicită.
- 28 Tribunalul a respins acțiunea menționată ca fiind în parte inadmisibilă, ca urmare a prescripției de cinci ani prevăzute la articolul 46 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, și în parte neîntemeiată.

IV. Concluziile părților în fața Curții

- 29 Prin recursul formulat, recurenții solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate în măsura în care, pe de o parte, a declarat prescrisă o parte din acțiunea recurenților și, pe de altă parte, a respins acțiunea în răspundere extracontractuală a Comisiei;
 - admiterea concluziilor prezentate în primă instanță;
 - obligarea Comisiei să recunoască în mod public că a săvârșit o eroare de apreciere în raport cu aceștia și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 30 Comisia solicită Curții:
- respingerea recursului și
 - obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

V. Cu privire la recurs

- 31 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 169 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, „[p]e calea recursului se poate cere anularea, în tot sau în parte, a deciziei Tribunalului, astfel cum figurează în dispozitivul acestei decizii”. În plus, conform articolului 170 alineatul (1) din acest regulament, pe calea recursului se poate cere ca, în cazul în care acesta este declarat fondat, să se admită, în tot sau în parte, concluziile formulate în primă instanță, fără a putea fi primite concluzii noi.
- 32 Or, al treilea capăt de cerere al recurenților, prin care se solicită obligarea Comisiei să recunoască public că a săvârșit o eroare de apreciere în privința lor, nu urmărește nici anularea deciziei Tribunalului, nici admiterea concluziilor prezentate în primă instanță, în măsura în care, astfel cum reiese din hotărârea atacată și cum este confirmat la lectura cererii introductive în primă instanță, care figurează în dosarul din prima instanță transmis Curții conform articolului 167 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, recurenții nu prezentaseră un asemenea capăt de cerere în primă instanță. Rezultă că al treilea capăt de cerere al recurenților constituie o concluzie nouă și trebuie respins ca inadmisibil.
- 33 În rest, în susținerea recursului formulat, recurenții invocă trei motive. Prin intermediul primului motiv, invocat cu titlu principal, ei reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare prin faptul că a reținut o interpretare eronată a faptului generator al prejudiciilor invocate. Prin intermediul celui de al doilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, aceștia susțin că Tribunalul a angajat în mod eronat răspunderea extracontractuală a Uniunii. Prin intermediul celui de al treilea motiv, ei reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare atunci când a apreciat că nu era necesară examinarea caracterului real al prejudiciilor invocate și existența unei legături de cauzalitate.

A. Cu privire la primul motiv

34 Prin intermediul primului motiv, împărțit în două aspecte, care privesc prejudiciul moral și, respectiv, prejudiciul material, recurenții susțin că Tribunalul le-a denaturat argumentația, întrucât a reținut, la punctul 36 din hotărârea atacată, că aceștia reproșau Comisiei că i-a cauzat un prejudiciu moral domnului Charlot ca urmare a trimiterii sale în judecată în cadrul procedurii penale în fața autorităților de represiune franceze, precum și un prejudiciu material ca urmare a rezilierii tuturor contractelor încheiate cu Planistat Europe. Această denaturare ar fi condus Tribunalul la săvârșirea unei greșeli în definirea erorilor care constituie faptul generator al prejudiciilor a căror reparare o solicită, ceea ce ar vicia întreaga analiză a acestuia, în special punctul 116 din hotărârea atacată, la care Tribunalul a respins acțiunea acestora ca fiind în parte inadmisibilă și în parte neîntemeiată.

1. Cu privire la primul aspect al primului motiv

a) Argumentația părților

35 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurenții reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare atunci când a definit în mod eronat faptul generator al prejudiciului moral invocat.

36 În această privință, ei susțin că Tribunalul le-a denaturat argumentația atunci când a considerat că acțiunea lor viza numai prejudiciul moral pretins suferit ca urmare a transmiterii de către OLAF a notei din 19 martie 2003, iar nu pe cel care rezultă din „mediatizarea largă” a acestei transmiteri. Aceștia susțin că Tribunalul s-a înșelat atunci când a definit erorile care constituie faptul generator al prejudiciilor a căror reparare o solicită.

37 În această privință, din cererea introductivă în primă instanță ar reieși că, potrivit recurenților, OLAF și Comisia au săvârșit mai multe erori constând în faptul că, pe de o parte, au efectuat o „denunțare calomnioasă”, prin nota din 19 martie 2003 pe care au adresat-o autorităților judiciare franceze, și, pe de altă parte, au depus plângerea cu constituire de parte civilă amintită la punctul 17 din prezenta hotărâre, însoțită de o mediatizare largă și de un comunicat de presă în care aceștia ar fi lăsat în mod intenționat „să se scurgă” informații referitoare la această notă și ar fi făcut afirmații „defăimătoare”. Combinația erorilor menționate ar fi adus atingere onoarei și reputației domnului Charlot, administratorul Planistat Europe.

38 Comisia consideră că argumentația recurenților decurge dintr-o interpretare eronată a hotărârii atacate.

b) Aprecierea Curții

39 Mai întâi, trebuie să se constate că, contrar celor susținute în esență de recurenți, Tribunalul nu a ignorat faptul că aceștia au invocat un prejudiciu moral care rezultă din mediatizarea transmiterii de către OLAF a notei din 19 martie 2003. Astfel, din cuprinsul punctului 47 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul a luat în considerare acest prejudiciu moral invocat, considerând în același timp că avea un caracter instantaneu și, prin urmare, era prescris, în temeiul articolului 46 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și al principiilor jurisprudențiale enunțate la punctele 34 și 35 din hotărârea menționată. Rezultă că, în măsura în care, prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurenții reproșează Tribunalului că a denaturat cererea lor

introdutivă în primă instanță, prin faptul că a ignorat prejudiciul moral invocat care rezultă din mediatizarea notei menționate, acest prim aspect se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate și, prin urmare, trebuie respins ca fiind nefondat.

- 40 În măsura în care primul aspect menționat trebuie înțeles ca fiind întemeiat pe o denaturare a argumentației recurenților, întrucât Tribunalul ar fi ignorat faptul că prejudiciul invocat rezulta dintr-o combinație a transmiterii notei respective cu mediatizarea ei, trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză (Hotărârea din 21 septembrie 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products și alții/Comisia, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punctul 162, precum și jurisprudența citată).
- 41 Nu îndeplinește cerințele de motivare care rezultă din aceste dispoziții un recurs care, fără a cuprinde cel puțin o argumentare prin care să se urmărească în mod precis identificarea erorii de drept care ar vicia hotărârea sau ordonanța atacată, se limitează la a repeta sau la a reproduce motivele și argumentele care au fost prezentate deja în fața Tribunalului, inclusiv cele întemeiate pe fapte respinse expres de această instanță. Astfel, un asemenea recurs constituie în realitate o cerere prin care se urmărește o simplă reexaminare a cererii introductive depuse la Tribunal, ceea ce nu este de competența Curții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 aprilie 2023, PL/Comisia, C-537/21 P, EU:C:2023:363, punctul 125 și jurisprudența citată).
- 42 În această privință, trebuie arătat că, deși recurenții susțin că argumentația lor dezvoltată în fața Tribunalului a fost prezentată de acesta din urmă în mod eronat în hotărârea atacată, nu este mai puțin adevărat că aceiași recurenți nu identifică nicio eroare de drept care să rezulte din această prezentare pretins eronată și care să afecteze această hotărâre (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Comisia, C-682/13 P, EU:C:2015:356, punctul 59).
- 43 În special, astfel cum a arătat Comisia în mod întemeiat, recurenții nu prezintă niciun argument pentru a repune în discuție considerația Tribunalului care figurează la punctul 47 din hotărârea atacată și amintită la punctul 39 din prezenta hotărâre și nici principiile jurisprudențiale enunțate la punctele 34 și 35 din hotărârea atacată.
- 44 În consecință, primul aspect al primului motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

2. Cu privire la al doilea aspect al primului motiv

a) Argumentația părților

- 45 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurenții reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că faptul generator al prejudiciului material invocat decurgea din rezilierea contractelor încheiate între Planistat Europe și Comisie în cursul anului 2003, deși reieșea în mod clar din cererea introductivă în primă instanță că acest prejudiciu consta într-o pierdere de valoare a părților sociale ale acestei societăți, precum și într-o

„asfixiere” și într-o „cvasidispariție a unei întreprinderi înfloritoare” care a rezultat din comportamentul defăimător al OLAF și al Comisiei. Prejudiciul menționat ar fi continuu, spre deosebire de prejudiciul instantaneu care ar fi rezultat din rezilierea acestor contracte. Confirmarea de către Cour de cassation (Curtea de Casație), la 15 iunie 2016, a ordonanței de clasare a judecătorului de instrucție de la tribunal de grande instance de Paris (Tribunalul de Mare Instanță din Paris), prin care a fost confirmată nevinovăția domnului Charlot, ar permite *a posteriori* calificarea drept „ilicită” a acestui comportament defăimător. Astfel, recurenții susțin că Tribunalul ar fi trebuit să analizeze într-un mod total diferit cererea lor de despăgubire, menționată la punctul 24 din prezenta hotărâre, în special în ceea ce privește prescrierea acțiunii lor împotriva Uniunii în materie de răspundere extracontractuală.

46 Comisia contestă această argumentație.

b) Aprecierea Curții

47 Deși este adevărat că, în cererea lor introductivă în primă instanță, recurenții au arătat că prejudiciul material pe care pretind că l-au suferit consta într-o pierdere de valoare a părților sociale ale Planistat Europe, precum și într-o „asfixiere” și într-o „cvasidispariție a unei întreprinderi înfloritoare” care a rezultat din comportamentul defăimător al OLAF și al Comisiei, nu este mai puțin adevărat că, potrivit termenilor înșiși ai acestei cereri introductive, această pierdere de valoare ar fi rezultat, pe de o parte, din suspendarea și apoi din rezilierea contractelor încheiate între această societate și Comisie, precum și, pe de altă parte, din rezilierea unor contracte încheiate cu alți clienți. Prin urmare, nu se poate considera că Tribunalul le-a denaturat argumentația cu privire la acest aspect, astfel încât, în măsura în care se întemeiază pe o pretinsă denaturare a argumentației recurenților, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca fiind nefondat.

48 În plus, este necesar să se constate că, în ceea ce privește rezilierea contractelor încheiate între societatea menționată și Comisie, recurenții se limitează să reproșeze Tribunalului că a considerat, la punctele 58-61 din hotărârea atacată, că acest prejudiciu material avea un caracter instantaneu, astfel încât cererea de reparare a acestui prejudiciu era prescrisă, fără a indica însă, cu încălcarea jurisprudenței amintite la punctele 40 și 41 din prezenta hotărâre, modul în care acest raționament era afectat de o eroare de drept, această parte a recursului lor urmărind astfel, printr-o repetare a argumentelor prezentate în primă instanță, obținerea unei reexaminări a cererii lor în fața Tribunalului și trebuind, prin urmare, să fie respinsă ca inadmisibilă.

49 În ceea ce privește prejudiciul material rezultat din rezilierea contractelor încheiate cu alți clienți, trebuie amintit că, la punctul 62 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că recurenții nu au prezentat niciun element de probă care să permită stabilirea, printre altele, a momentului precis în care s-ar fi materializat un asemenea prejudiciu.

50 Or, dintr-o jurisprudență constantă reiese că, odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 256 TFUE, doar să exercite un control asupra calificării juridice a acestora și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite pe baza lor (Hotărârea din 14 octombrie 2021, NRW.Bank/SRB, C-662/19 P, EU:C:2021:846, punctul 35 și jurisprudența citată). Aprecierea faptelor nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate în fața Tribunalului, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții (Hotărârea din 25 martie 2021, Deutsche Telekom/Comisia, C-152/19 P, EU:C:2021:238, punctul 68 și jurisprudența citată).

- 51 Întrucât recurenții nu invocă nicio denaturare a faptelor sau a elementelor de probă, argumentația lor trebuie de asemenea respinsă ca fiind inadmisibilă cu privire la acest aspect.
- 52 Prin urmare, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca fiind în parte nefondat și în parte inadmisibil.
- 53 În consecință, primul motiv trebuie respins în totalitate.

B. Cu privire la al doilea motiv

- 54 Al doilea motiv, prin intermediul căruia recurenții invocă o eroare de drept referitoare la angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, este împărțit în trei aspecte, întemeiate în esență, primul, pe o eroare pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul referitoare la nelegalitatea comportamentului defăimător al OLAF și al Comisiei față de recurenți, al doilea, pe o eroare referitoare la nelegalitatea comportamentului OLAF, întrucât acesta din urmă, în lipsa unor indicii suficiente, a transmis autorităților franceze informații referitoare la fapte care pot fi încadrate penal, iar al treilea, pe o eroare referitoare la nelegalitatea comportamentului Comisiei.

1. Cu privire la prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv

a) Argumentația părților

- 55 Prin intermediul primei critici din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că OLAF nu a săvârșit o eroare prin transmiterea către autoritățile judiciare franceze a unor informații referitoare la fapte care pot fi încadrate penal.
- 56 Pe de altă parte, recurenții susțin în esență că nelegalitatea în cauză era consecința unei încălcări de către OLAF a obligației sale de diligență și că îi revenea sarcina de a verifica informațiile pe care le transmitea autorităților naționale.
- 57 Recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare la punctele 82-92 din hotărârea atacată atunci când a apreciat că din articolul 10 și din considerentul (13) al Regulamentului nr. 1073/1999 rezulta că OLAF are dreptul să sesizeze autoritatea judiciară, inclusiv înainte de încheierea investigației externe, în cazul în care consideră că dispune de informații sau de elemente care pot justifica începerea unei anchete judiciare sau pot constitui elemente de probă utile unei asemenea anchete. În această privință, Tribunalul a arătat, la punctul 88 din această hotărâre, că OLAF dispunea deja, la 19 martie 2003, de informații sau de elemente care permiteau să se considere că faptele în cauză puteau fi încadrate penal. În mod eronat Tribunalul ar fi concluzionat la punctele 90 și 91 din hotărârea menționată că OLAF nu săvârșise nicio eroare și în special că nu încălcase nici principiul bunei administrări, nici pe cel al respectării unui termen rezonabil.
- 58 Potrivit recurenților, prin transmiterea de informații false autorităților franceze, OLAF nu ar fi luat suficiente măsuri de precauție, ceea ce ar constitui o încălcare a obligației sale de verificare a datelor și, prin urmare, a principiului bunei administrări.
- 59 Comisia susține că prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respinsă ca fiind în parte vădit inadmisibilă și în parte nefondată.

- 60 Potrivit Comisiei, recurenții urmăresc să obțină o reexaminare a faptelor, fără a invoca totuși o denaturare a acestora și fără a identifica eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul.
- 61 Cu privire la fond, Comisia susține că argumentele invocate de recurenți nu sunt întemeiate. În ceea ce privește aprecierea Tribunalului potrivit căreia, la data transmiterii notei din 19 martie 2003, OLAF dispunea de informații suficiente pentru a efectua această transmitere, Tribunalul ar fi ținut seama în mod întemeiat, la punctele 87 și 89 din hotărârea atacată, pe de o parte, de faptul că informațiile cuprinse în această notă erau rezultatul unei investigații care a început în cursul anului 1999 pe baza unui raport de audit realizat de Eurostat și, pe de altă parte, de faptul că investigația OF/2002/0510 constituia componenta externă a investigației interne IO/2000/4097.
- 62 În plus, potrivit Comisiei, faptul că instanțele franceze au ajuns la o altă concluzie decât OLAF nu poate repune în discuție investigația OLAF și nu permite, în sine, să se demonstreze că OLAF a săvârșit o eroare care constituie o încălcare a principiului bunei administrări în privința recurenților.

b) Aprecierea Curții

1) Cu privire la admisibilitate

- 63 Trebuie să se constate că, deși prezentarea unora dintre argumentele invocate în susținerea primei critici din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv ar fi putut fi mai clară, nu este mai puțin adevărat că acestea urmăresc în esență să repună în discuție nu aprecierea ca atare a faptelor de către Tribunal, ci concluzia acestei instanțe, potrivit căreia faptele constatate nu permiteau să se considere că OLAF săvârșise o eroare prin transmiterea către autoritățile judiciare franceze a unor informații, cu alte cuvinte calificarea juridică de către Tribunal a acestor fapte. Or, conform jurisprudenței amintite la punctul 50 din prezenta hotărâre, calificarea juridică a faptelor este o chestiune de drept care poate fi invocată în cadrul unui recurs și care intră în sfera competenței de control a Curții.
- 64 Prin urmare, este necesar să se considere că prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv este admisibilă.

2) Cu privire la fond

- 65 Prin intermediul primei critici din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin în esență că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept întrucât a considerat că OLAF nu încălcase principiul bunei administrări prin faptul că a informat autoritățile judiciare franceze înainte de finalizarea raportului întocmit în urma investigației externe.
- 66 În această privință, trebuie amintit că, printre condițiile impuse pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în temeiul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, figurează cerința unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept al cărei obiect este conferirea de drepturi particularilor (Hotărârea din 30 mai 2017, Sefa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 29).

- 67 O asemenea încălcare este dovedită atunci când implică o nerespectare vădită și gravă de către instituția vizată a limitelor impuse puterii sale de apreciere. Elementele care trebuie luate în considerare în această privință sunt gradul de claritate și de precizie a normei încălcate, precum și întinderea marjei de apreciere pe care norma încălcată o lasă autorității Uniunii (Hotărârea din 30 mai 2017, Safa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 68 Astfel cum a amintit doamna avocată generală la punctul 42 din concluzii, dreptul la bună administrare, consacrat la articolul 41 din cartă, cuprinde o obligație de diligență a administrației Uniunii, care trebuie să acționeze cu atenție și cu prudență, nerespectarea acestei obligații constituind o încălcare a unei norme de drept care urmărește să confere drepturi particularilor [a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2008, Masdar (UK)/Comisia, C-47/07 P, EU:C:2008:726, punctele 91-93].
- 69 În ceea ce privește, mai precis, implicațiile principiului buneii administrări și ale obligației de diligență care este inerentă acestuia, referitor la posibilitatea OLAF de a transmite informații autorităților judiciare naționale, din articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1073/1999 reiese că „[OLAF] poate înainta în orice moment autorităților competente ale statelor membre respective informațiile obținute în cursul investigațiilor externe”.
- 70 Din considerentul (1) al acestui regulament reiese de asemenea că această posibilitate trebuie exercitată în lumina obiectivelor de protecție a intereselor financiare ale Uniunii și de combatere a fraudei și a oricăror alte activități ilegale ce prejudiciază interesele financiare ale Uniunii.
- 71 În plus, potrivit considerentului (5) al acestui regulament, responsabilitatea OLAF nu se referă numai la protejarea intereselor financiare, ci include toate activitățile legate de apărarea intereselor Uniunii împotriva abaterilor care pot să atragă după sine acțiuni administrative sau penale. Prin urmare, pentru a atinge aceste obiective, OLAF efectuează investigații interne și externe, ale căror rezultate sunt prezentate, potrivit articolului 9 din același regulament, într-un raport al investigației transmis autorităților competente ale statelor membre, în cazul unei investigații externe, sau instituției, organismului, oficiului sau agenției respective, în cazul unei investigații interne, în conformitate cu alineatele (3) și, respectiv, (4) ale acestui articol.
- 72 În această privință, din alineatul (2) al articolului menționat reiese că rapoartele întocmite de OLAF „constituie probă admisibilă în procedurile administrative sau judiciare ale statului membru în care utilizarea acestora se dovedește necesară, în același mod și în aceleași condiții ca și rapoartele administrative redactate de inspectorii administrativi naționali”.
- 73 Rezultă, astfel cum confirmă considerentul (13) al Regulamentului nr. 1073/1999, că concluziile unei investigații OLAF, cuprinse într-un raport final nu pot conduce în mod automat la începerea unor proceduri judiciare, din moment ce autoritățile competente sunt libere să decidă cu privire la măsurile întreprinse în urma acestui raport și, prin urmare, sunt singurele autorități care pot adopta decizii susceptibile să afecteze situația juridică a persoanelor pentru care raportul menționat ar fi recomandat inițierea unor asemenea proceduri.
- 74 Astfel, după cum a arătat doamna avocată generală la punctul 45 din concluzii, informațiile furnizate de OLAF pot fi completate și verificate de autoritățile naționale, care au o gamă mai largă de competențe de investigare decât acest oficiu.

- 75 Din considerațiile care precedă rezultă că, deși, desigur, OLAF are nu numai posibilitatea, ci și obligația de a transmite autorităților naționale competente, inclusiv judiciare, chiar înainte de finalizarea investigației sale și de redactarea raportului final, orice informație relevantă care poate justifica adoptarea unor măsuri de către aceste autorități, inclusiv inițierea unei anchete penale, nu este mai puțin adevărat, astfel cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 47 din concluzii, că, atunci când ia decizia de a efectua o asemenea transmitere, OLAF trebuie să țină seama de obligația sa de diligență, evocată la punctul 68 din prezenta hotărâre, și să dea dovadă de o anumită prudență, în măsura în care acest oficiu nu acționează în calitate de „avertizor de orice fel”, ci de oficiu investit cu competențe de investigare, și că o asemenea transmitere de informații are loc între două autorități care au astfel de competențe. Această situație se regăsește cu atât mai mult cu cât faptul de a sesiza autoritățile naționale poate servi drept bază pentru inițierea unor proceduri judiciare, civile și penale.
- 76 Din aceasta reiese că, pentru a-și respecta obligația de diligență, OLAF trebuie, înainte de a transmite informații către autoritățile naționale în temeiul Regulamentului nr. 1073/1999, să se asigure, în conformitate cu considerentul (10) al acestui regulament, că aceste informații prezintă un grad de plauzibilitate și de verosimilitate suficient pentru a justifica adoptarea de către autoritățile menționate a unor măsuri care țin de competența lor, inclusiv inițierea, dacă este cazul, a unei investigații judiciare.
- 77 Rezultă de aici, astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 49 din concluzii, că, atunci când, precum în speță, Tribunalul este chemat să stabilească dacă OLAF și-a respectat obligația de diligență în ceea ce privește transmiterea de informații către autoritățile naționale, acesta trebuie să verifice că, la momentul acestei transmiteri, OLAF avea la dispoziție mai multe elemente decât o simplă îndoială, fără a fi nevoie în același timp de elemente de probă gravă care nu mai necesită acte de investigație.
- 78 Prin urmare, în speță, revenea Tribunalului, pe de o parte, sarcina de a verifica credibilitatea și conținutul informațiilor sau al elementelor care figurează în nota din 19 martie 2003, precum și intenția cu care a fost efectuată transmiterea acestor informații sau a acestor elemente către autoritățile judiciare franceze și, pe de altă parte, sarcina de a stabili dacă informațiile sau elementele menționate puteau justifica deschiderea unei investigații judiciare sau puteau constitui elemente de probă utile pentru o astfel de investigație. În acest scop, revenea Tribunalului sarcina de a verifica dacă OLAF dispunea de indicii materiale suficient de precise care să demonstreze existența unor motive plauzibile pentru a considera că informațiile prezentate conțineau fapte susceptibile de a fi încadrate penal.
- 79 Or, la punctul 87 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat, pe de o parte, că din nota din 19 martie 2003 reiese că informațiile cuprinse în aceasta erau rezultatul unei investigații care începuse pe baza unui raport de audit intern al Eurostat din septembrie 1999, întocmit cu aproape trei ani și jumătate înainte, și, pe de altă parte, că această notă prezenta cadrul instituțional în care se înscrisa, prezenta istoricul faptelor vizate de investigație, începând cu crearea rețelei de unități *datashop* în cursul anilor 1995 și 1996, explica relațiile financiare din cadrul acestei rețele și detalia constatările efectuate în cursul investigației. La punctul 88 din hotărârea menționată, Tribunalul a concluzionat că OLAF dispunea deja, la 19 martie 2003, de informații sau de elemente care să permită să se considere că faptele în cauză erau susceptibile de a fi încadrate penal.

- 80 Procedând astfel, Tribunalul nu a verificat nici credibilitatea și conținutul informațiilor sau al elementelor care figurează în nota din 19 martie 2003, nici intenția cu care a fost efectuată transmiterea acestor informații sau a acestor elemente către autoritățile judiciare franceze, nici dacă informațiile sau elementele menționate puteau justifica deschiderea unei investigații judiciare sau puteau constitui elemente de probă utile pentru o asemenea investigație. În această măsură, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept.
- 81 În consecință, trebuie admisă prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv.

2. Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv

a) Argumentația părților

- 82 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul ar fi trebuit să recunoască existența denunțării calomnioase săvârșite de OLAF și de Comisie, care intră în sfera noțiunii de defăimare și constituie atât o infracțiune, cât și o culpă civilă în 25 dintre cele 27 de țări ale Uniunii. Tribunalul ar fi considerat în mod eronat, la punctele 74 și 76 din hotărârea atacată, că recurenții s-au întemeiat, pentru a invoca existența unei denunțări calomnioase, pe dispoziții ale dreptului penal francez, pe jurisprudența instanțelor franceze și pe doctrina franceză. Tribunalul ar fi trebuit să examineze argumentele recurenților în lumina dreptului la viață privată și a dreptului la bună administrare consacrate la articolul 7 și, respectiv, la articolul 41 din cartă. În această privință, jurisprudența franceză privind denunțarea calomnioasă nu ar fi fost invocată decât cu titlu de exemplu, pentru a demonstra că o asemenea culpă încalcă principiile generale comune legislațiilor statelor membre.
- 83 Comisia consideră că aceste argumente sunt inadmisibile dacă nu au fost prezentate în primă instanță. Astfel, în cererea lor introductivă depusă la Tribunal, recurenții ar fi susținut că a existat o denunțare calomnioasă făcând referire în mod explicit la Codul penal francez și la jurisprudența națională în materie. Nicio argumentație referitoare la existența unei defăimări care a încălcat un principiu general al dreptului Uniunii nu ar figura în cererea lor introductivă. În plus, aceasta din urmă nu ar permite identificarea niciunui argument referitor la existența unei defăimări cu încălcarea unei dispoziții sau a unui principiu general al dreptului Uniunii. În orice caz, argumentele menționate ar fi nefondate, în măsura în care denunțarea calomnioasă presupune ca fapte al căror caracter fals este cunoscut de autor să fie dezvăluite cu intenția de a cauza prejudicii, ceea ce recurenții nu ar fi demonstrat în speță.

b) Aprecierea Curții

- 84 În ceea ce privește admisibilitatea primului aspect al celui de al doilea motiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost investit Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții este astfel limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața Tribunalului (Hotărârea din 27 aprilie 2023, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/Comisia, C-492/21 P, EU:C:2023:354, punctul 100 și jurisprudența citată).

- 85 Cu toate acestea, în speță, este necesar să se constate că, contrar celor susținute de Comisie, recurenții, în cererea lor introductivă în primă instanță, au susținut că denunțarea calomnioasă care rezultă din transmiterea informațiilor în cauză către autoritățile judiciare franceze era însoțită de o comunicare defăimătoare ca urmare a scurgerilor de informații în presă referitoare la această transmitere și că au invocat în mod explicit în această privință o încălcare în special a dreptului la bună administrare, astfel cum este consacrat la articolul 41 din cartă, precum și a dreptului la apărare, a dreptului la prezumția de nevinovăție și a obligației de confidențialitate, care sunt de asemenea consacrate de aceasta.
- 86 Prin urmare, afirmațiile Comisiei privind admisibilitatea primului aspect al celui de al doilea motiv trebuie respinse.
- 87 În ceea ce privește temeinicia acestuia, este necesar să se arate că, la punctul 74 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că recurenții s-au întemeiat pe dispoziții ale dreptului penal francez, pe jurisprudența instanțelor franceze, precum și pe doctrina franceză în materie. Acesta a considerat însă, la punctul 75 din hotărârea menționată, că, deși este adevărat că instanțele Uniunii au o competență exclusivă de a se pronunța cu privire la acțiunile în repararea prejudiciului imputabil instituțiilor Uniunii, interpretarea și cadrul juridic în dreptul penal francez ale faptelor invocate de recurenți nu sunt de competența instanței Uniunii. În aceste împrejurări, la punctul 76 din hotărârea menționată, Tribunalul a respins ca inoperante argumentele recurenților întemeiate pe existența unei denunțări calomnioase.
- 88 După cum a arătat în esență doamna avocată generală la punctul 83 din concluzii, acest raționament al Tribunalului rezultă dintr-o interpretare vădit eronată a cererii introductive în primă instanță. Astfel, din aceasta din urmă reiese, după cum s-a arătat deja la punctul 85 din prezenta hotărâre, că recurenții au invocat, în susținerea argumentației lor întemeiate pe nelegalitatea comportamentului OLAF și al Comisiei din cauza unei denunțări calomnioase, principii generale ale dreptului Uniunii, în special dreptul la bună administrare consacrat la articolul 41 din cartă. Deși recurenții au invocat dreptul francez în susținerea acestei argumentații, acesta a fost invocat în mod clar doar cu titlu de exemplu.
- 89 Rezultă că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins ca inoperantă argumentația respectivă.
- 90 Prin urmare, trebuie să se admită primul aspect al celui de al doilea motiv.
- 91 În consecință, fără a fi necesar să se examineze a doua critică din cadrul celui de al doilea aspect al acestui motiv, al treilea aspect al motivului menționat și nici al treilea motiv, se impune anularea hotărârii atacate, în măsura în care, prin această hotărâre, Tribunalul a respins acțiunea, întrucât viza repararea prejudiciului moral pe care domnul Charlot pretinde că l-a suferit ca urmare a procedurii penale inițiate împotriva sa în fața autorităților judiciare franceze. Se impune respingerea în rest a recursului.

VI. Cu privire la trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului

- 92 În conformitate cu articolul 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care recursul este întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. În acest caz, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia.

- 93 În speță, astfel cum s-a constatat în cadrul examinării primei critici din cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, la punctele 82-92 și 104 din hotărârea atacată, prin faptul că nu a examinat nici credibilitatea și conținutul informațiilor și al elementelor care figurează în nota din 19 martie 2003, nici intenția cu care a fost efectuată transmiterea acestor informații sau a acestor elemente către autoritățile judiciare franceze și nici dacă informațiile sau elementele menționate puteau justifica deschiderea unei investigații judiciare sau puteau constitui elemente de probă utile pentru o asemenea investigație. Pe de altă parte, din examinarea primului aspect al celui de al doilea motiv reiese că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, la punctele 74-76 din hotărârea atacată, atunci când a respins ca inoperantă argumentația recurenților prin care se reproșează OLAF și Comisiei că au efectuat o denunțare calomnioasă.
- 94 Or, în hotărârea atacată, Tribunalul a constatat lipsa unei încălcări suficient de grave a unei norme a dreptului Uniunii fără să fi procedat la examinarea celorlalte condiții care sunt cerute în mod cumulativ în vederea angajării răspunderii extracontractuale a Uniunii [a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2007, *Holcim (Germania)/Comisia*, C-282/05 P, EU:C:2007:226, punctul 57, și Hotărârea din 10 septembrie 2019, *HTTS/Consiliul*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, punctul 108].
- 95 În aceste condiții, Curtea consideră că prezentul litigiu privind cererea de reparare a prejudiciului moral pe care domnul Charlot pretinde că l-a suferit ca urmare a procedurii penale inițiate împotriva sa în fața autorităților judiciare franceze nu este în stare de judecată și că se impune trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal, pentru ca acesta să poată efectua o nouă examinare a eventualei existențe a unei încălcări suficient de grave a unei norme din dreptul Uniunii pentru a angaja răspunderea extracontractuală a Uniunii. Dacă această examinare evidențiază existența unei astfel de încălcări, va reveni Tribunalului sarcina de a examina celelalte condiții necesare pentru angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii.

VII. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 96 Întrucât cauza este trimisă Tribunalului spre rejudecare, cererea privind cheltuielile de judecată aferente prezentei proceduri de recurs se soluționează odată cu fondul.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 6 aprilie 2022, Planistat Europe și Charlot/Comisia (T-735/20, EU:T:2022:220), în măsura în care prin această hotărâre Tribunalul a respins acțiunea, întrucât viza repararea prejudiciului moral pe care domnul Hervé-Patrick Charlot pretinde că l-a suferit ca urmare a procedurii penale inițiate împotriva sa în fața autorităților judiciare franceze.**
- 2) **Respinge în rest recursul.**
- 3) **Trimite cauza spre rejudecare Tribunalului Uniunii Europene.**
- 4) **Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Semnături